

БЫЛА ТАКАЯ ВАЙНА

15 гадоў назад 15 лютага 1989 года савецкія войскі былі поўнасцю выведзены з Афганістана. Вайна цягнулася 10 гадоў, і на ёй, па афіцыйных даных, загінула 15 тысяч нашых салдат, у тым ліку больш за 750 – з Беларусі. Столькі страт, болю і слёз. Час усё больш аддаляе тыя падзеі, але маці, якія страцілі маладзенькіх сыноў-салдат, паранейшаму носяць у сэрцах боль. Не могуць забыць тыя гады «за рэчкай» і самі «афганцы». Кожны год 15 лютага яны збіраюцца разам і зноў «вяртаюцца» ў тую далёкую, чужую краіну з прыгожымі блакітнымі гарамі, на яе бязлітасную зямлю, палітую і іх крывёй.

Далёкі Афганістан застаецца і ў памяці пастаўчаніна Віктара Паўлавіча Бельскага. Там ён адваяваў два гады, з лістапада 1983-га па лістапад 1985-га. І як адзначае былы воін-інтэрнацыяналіст, гэта быў перыяд самых вялікіх баявых дзеянняў.

Ва Узброеных Сілах В. Бельскі з 1974 года. Пасля тэрміновай службы застаўся ў арміі, служыў у гарнізонах былога СССР, у Польшчы, якраз тады, калі там уводзілася ваеннае становішча. І ўсё ж Афганістан – асобная старонка яго біяграфіі. У Кундузе, а потым у Файзабаце ахоўвалі баявы аэрадром, месцы дыслакацыі нашых часцей, суправаджалі транспартныя калоны. Старшы прапаршчык і камандзір стралковага ўзвода В. Бельскі адказваў не толькі за сябе. Смерць кожны дзень хадзіла побач, і на кожным кроку магла напаткаць любога. Абстаноўка патрабавала дысцыплінаванасці, адказнасці. Вайна ішла кожны дзень. Пад пастаяннымі абстрэламі, у баях пачуццё страху прытуплялася. Але небяспека ад гэтага не становілася меншай. У адным з баявых выездаў і падарвалася іх машына. Выбух літаральна выкінуў з яе Віктара Бельскага. Атрымаў кантузію, а яго баявога сябра цяжка параніла, памёр па дарозе ў шпіталь.

Баёў і страт было шмат. Але пра гэта Віктар Паўлавіч расказвае вельмі скупа. Пераводзіць размову на іншае. І чалавека можна зразумець: балюча і цяжка варушыць такія ўспаміны. Усе свае перажыванні ён фармулюе каратка: была такая вайна. І яны прайшлі яе, выконваючы пастаўленыя баявыя задачы, бераглі сяброў і проста тых, хто быў побач. На чужой зямлі толькі гэта і падтрымлівала, надавала сіл, надзеі.

Пасля вяртання ў Саюз В. Бельскі яшчэ некаторы час працягваў ваенную службу, а потым пакінуў яе. Ужо чатырнаццаты год працуе ў раённым аддзяленні аб'яднання «Ахова». Мае шматлікія ўзнагароды, у тым ліку і за Афганістан. У жыцці – звычайны, просты чалавек. Прайшоўшы праз такія выпрабаванні, застаецца аптымістам. Выраслі дзеці, цяпер радуюць дзве ўнучкі, большая ўжо збіраецца ў школу. Жыццё працягваецца, перажытае не забываецца.

С. Дзеравянка